

Sant Adjutori

Olost

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector sud del terme municipal
Emplaçament A 900 metres de la carretera BV-4405, punt quilomètric 0'100.

Coordenades:

Latitud: 41.98233
Longitud: 2.09003
UTM Est (X): 424617
UTM Nord (Y): 4648215

Classificació

Número de fitxa 08149 - 3
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Barroc Contemporani Popular
Segle XVIII-XIX
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: Normes subsidiàries de planejament d'Olost, 1992.
Número inventari Sí, IPA. 36785
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Vic. c/ Santa Maria, 1. 08500. Vic
Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dl., 18/02/2008 - 01:00

Descripció

L'ermita de Sant Adjutori es troba situada al serrat de Sant Adjutori, a l'extrem sud-oest del nucli urbà d'Olost. Es tracta d'un conjunt arquitectònic format per l'ermita de Sant Adjutori que està adossada a la casa dels ermitans. L'ermita no presenta els trets singulars d'un edifici religiós sinó que forma part de la mateixa estructura de la casa dels ermitans i en comparteix la teulada. L'edifici és de planta rectangular amb teulada de doble vessant amb aigües a les façanes laterals i murs de maçoneria de pedra irregular amb cantonades diferenciades amb carreus de majors dimensions.

La façana principal està orientada al sud. La part esquerra correspon a la casa dels ermitans. A la planta baixa hi ha un portal d'accés emmarcat amb brancals i llinda de pedra motllurada i una finestra apaïsada emmarcada amb monòlits de pedra. Al primer pis hi ha dos balcons, l'accés als quals és emmarcat amb brancals i llinda de pedra motllurada. A la llinda del balcó de la dreta hi ha la inscripció següent: 1714 amb una creu intercalada i AVE MARIA amb un cor intercalat. A les golfes hi ha dues finestres de menors dimensions emmarcades amb brancals i llinda de pedra bisellada.

A la part dreta de la façana principal de l'edifici hi ha adossada l'ermita. A la planta baixa hi ha un portal d'accés emmarcat amb brancals i llinda de pedra motllurada. A la llinda hi ha la següent data inscrita dins un requadre decorat amb motius florals: ANY 1880. A sobre el portal hi ha una fornícula de pedra de quart d'esfera. A l'interior hi ha una imatge de Sant Adjutori protegida per un vidre. Sobre la fornícula s'obre un òcul emmarcat amb pedra i a la part superior una petita finestra apaïsada emmarcada amb monòlits de pedra. La nau de la capella està coberta amb volta de mig punt amb llunetes sobre pilastre i entaulament classicistes.

A la façana est de l'edifici s'hi adossen tres alts contraforts i un cos adossat amb teulada d'una vessant, construït amb maçoneria de pedra i obertura emmarcada amb maó.

La façana nord forma un queixal ja que la part de la casa dels ermitans sobresurt més que la part de l'ermita. Aquesta façana presenta diverses obertures, una de les quals emmarcada amb pedra bisellada, un pou, un abeurador i un campanar d'espada d'un sol ull amb una campana que corona l'ermita.

La façana oest presenta un cos adossat a la part esquerra, amb teulada d'una vessant i dues obertures una al sud i una a l'oest coronada amb arc de mig punt emmarcat amb petites dovelles. La resta de la façana presenta a la planta baixa, una espitllera emmarcada amb monòlits de pedra, i una finestra i un accés de nova obertura. Al primer pis s'obren dues finestres emmarcades amb pedra bisellada i ampit de pedra; i a les golfes quatre finestres de menors dimensions, tres de les quals emmarcades amb monòlits de pedra bisellada.

Història

La construcció de l'actual ermita data de l'any 1713 quan l'olostenc Josep Carbonell obtingué el permís d'edificació del bisbe de Vic, cedint el terreny el propietari Joan Cabanes del mas Cabanes d'Oristà. L'ermita fou erigida juntament amb la casa annexa vers l'any 1714. El desembre de 1717, després de dificultosos treballs, es va celebrar a la capella un ofici solemne amb assistència de diferents sacerdots, entre ells el rector de Sallent. Aquest mateix any, en els documents d'oficialització de la capella, es prohibeix celebrar-hi misses en dies festius, per no distreure les celebracions en la parroquial. A 1780 hi havia la intenció de realitzar-hi obres, però s'estava construint l'església parroquial i hagueren de posposar-se fins que aquestes foren acabades, tot i el desig del bisbe que ambdues obres s'acabessin alhora. La capella no devia estar en massa bon estat, ja que el bisbe manà que es portés la imatge de Sant Adjutori a l'església parroquial fins que la capella no estigués en millors condicions. A 1835 es tragueren diners de Sant Adjutori per ajudar a la parroquial, que havia estat saquejada. A 1892 eren recents les obres de restauració de la capella i la col·locació d'un nou altar. Durant la Guerra Civil espanyola 1936-39 Sant Adjutori fou l'església que quedà comparativament més afectada; calgué rehabilitar-la per poder-hi retornar el culte. L'any 1989 es realitzà una campanya popular per a restaurar de manera important la capella i la casa dels ermitans, una campanya que ja s'havia intentat l'any 1984. El 17 de desembre de 1989 s'inaugurà el temple restaurat, amb

la presència de Josep Maria Guix. Aprofitant la campanya s'erigí la capella en santuari.

Bibliografia

FONT, Dani (1992). Resum històric de les parròquies de l'arxiprestat del Lluçanès. (inèdit).

ROCAGUINARDA, Pere (1980). "Passat i present de l'ermita de Sant Adjutori". Setmanari el 9 Nou. 28 de març de 1980.

Inventari de patrimoni arquitectònic de Catalunya. Olost. Àrea de Coneixement i Recerca, Departament de Cultura, Generalitat de Catalunya, maig de 1983.

